

**АГАТА КРИСТИ
ИМАТЕ ЛИ ВСИЧКО, КОЕТО
ЖЕЛАЕТЕ?**

Превод от английски: Ангелина Василева, 1995

chitanka.info

— *Par ici*^[1], мадам.

Висока жена в палто от норки следваше тежко натоварения носач по перона на Лионската гара.

Тя носеше тъмнокафява плетена шапка нахлупена на една страна. Незакритата от шапката ѝ страна разкриваше пленителен профил с вирнато носле и златни къдрички, обграждаш нежното като мида ухо. Изглеждаше типична американка и бе много чаровна. Не един мъж се обръщаше след нея, докато тя вървеше покрай високите вагони на спрелия влак.

Големи табели бяха сложени на специални поставки, отстрани на вагоните.

ПАРИЖ — АТИНА. ПАРИЖ — БУКУРЕЩ.
ПАРИЖ — ИСТАНБУЛ.

При последния надпис носачът спря. Разхлаби каишката, с която бе вързал куфарите, за да ги носи заедно и те тупнаха тежко на земята.

— *Voici, Madame*^[2].

Кондукторът на вагон-ли стоеше до вратата. Приближи и каза „*Bonsoir, Madame*“ с притеснение, причината за което навярно беше скъпото ѝ и великолепно палто от норки.

Жената му подаде билета си за спалното купе, отпечатан върху тънка хартия.

— Номер шести — каза той. — Оттук.

Той скочи пъргаво във влака и жената го последва. Докато бързаше по коридора след него, тя едва не се сблъска с един едър господин, който излезе от съседното на нейното купе. За момент зърна широкото му и открито лице с добродушни очи:

— *Voici, Madame.*

Кондукторът я въведе в купето. Отвори прозореца и даде знак на носача. Той внесе багажа и го качи на багажника. Жената седна.

Постави на седалката до себе си малко червено куфарче и дамската си чанта. В купето беше топло, но тя изглежда не възнамеряваше да сваля палтото си. Взираше се навън през прозореца с невиждащи очи. Хора бързаха напред-назад по перона. Имаше

продавачи на вестници, на възглавници, на шоколад, на плодове, на минерална вода. Те ѝ поднасяха своята стока, но очите ѝ гледаха през тях, без да ги виждат. Върху лицето ѝ бяха изписани тъга и тревога.

— Бихте ли ми дали паспорта си, госпожо?

Тези думи не ѝ направиха никакво впечатление. Кондукторът, който бе застанал на вратата, ги повтори. Елзи Джефриз се стресна и подскочи.

— Моля?

— Паспортът ви, госпожо.

Тя отвори чантата си, извади паспорта и му го подаде.

— Всичко е наред. Аз ще имам грижата... — Последва лека многозначителна пауза. — Ще бъда с вас до Истанбул.

Елзи извади банкнота от пет франка и му я подаде. Той я пое делово и попита дали би желала леглото ѝ да бъде оправено и дали ще вечеря.

След като се разбраха по тези въпроси, кондукторът си тръгна и почти веднага след него се появи служителят от ресторанта. Той вървеше шеметно по коридора, дрънчеше неистово с малкото си звънче и известяваше: „*Premier service, Premier service*“^[3].

Елзи стана, свали тежкото кожено палто, хвърли един бегъл поглед върху външността си в малкото огледало и като взе чантата си и куфарчето с бижутата, пристъпи в коридора. Беше изминала само няколко крачки, когато служителят от ресторанта налетя върху нея по обратния си път. За да му направи място, Елзи застана на вратата на съседното купе, в което имаше пътници. Когато служителят отмина и тя се приготви да продължи към вагон-ресторанта, погледът ѝ случайно попадна върху етикета на куфара, който лежеше на седалката.

Беше солиден куфар от свинска кожа, малко поизносен. Надписът върху етикета гласеше: „Дж. Паркър Пайн. За Истанбул.“ Върху куфара имаше инициали „П. П.“.

Лицето на младата жена придоби учудено изражение. Тя се подвоуми за миг в коридора, след това се върна в собственото си купе и взе последния брой на „Таймс“, който бе поставила на масичката заедно с няколко книги и списания.

Плъзна поглед по колоната с обявите на първата страница, но онова, което търсеше, го нямаше. Сбърчи леко чело и се отправи към

ресторанта.

Помощник-келнерът я заведе до мястото ѝ на една малка маса, на която вече имаше човек — мъжът, с когото едва не сблъскала в коридора. Тя съобрази, че той бе собственикът на куфара от свинска кожа.

Елзи го наблюдаваше незабелязано. Той изглеждаше открит, добронамерен и по някакъв необясним начин, вдъхващ доверие човек. Имаше сдържаното държание на английски джентълмен и не проговори, преди да поднесат плодовете.

— На такива места винаги е ужасно горещо — отбеляза той.

— Да — съгласи се Елзи. — Би било добре да отворим прозореца.

Той се усмихна печално.

— Невъзможно е. Всички тук, с изключение на нас двамата, ще протестираат.

Тя му се усмихна в отговор. Никой не проговори повече.

Поднесоха кафе и обичайната неясна сметка. След като направи няколко забележки върху нея, Елзи изведнъж събра смелост.

— Извинете — измънка тя. — Върху куфара ви видях името Паркър Пайн. Вие... вие не сте ли случайно...

Тя се подвоуми какво да каже и той ѝ се притече на помощ.

— Да, същият. А именно... — И той изрецитира обявата, която Елзи бе виждала много пъти в „Таймс“, но не я откри в последния брой. — „Щастлив човек ли сте? Ако не сте, обърнете се към господин Паркър Пайн.“ Да, това съм аз.

— Колко... колко необикновено! — възкликна Елзи.

Той поклати глава.

— Всъщност не е. За вас може да е необикновено, но за мен не е. — Той ѝ се усмихна насърчаващо, след което се наведе през масата. Повечето посетители вече бяха напуснали ресторанта! — Значи, вие сте нещастна? — запита я той.

— Аз... — започна Елзи и спря.

— Иначе не бихте казали „Колко необикновено!“ — отбеляза той. Елзи замълча за момент. Чувстваше се странно успокоена от самото присъствие на господин Паркър Пайн.

— Да — призна си накрая. — Аз съм нещастна! Или поне съм обезпокоена. — Той кимна съчувствено. — Разбирате ли — продължи

тя, — случи се нещо много странно. И аз изобщо не знам какво да мисля.

— Защо не ми разкажете — предложи ѝ господин Паркър Пайн.

Елзи се сети за обявата във вестника. Двамата с Едуард често я бяха обсъждали и ѝ се присмиваха. Никога не си бе представяла, че ще... а може би все пак е по-добре да не го прави. Ами ако господин Паркър Пайн се окаже шарлатанин... Но той изглеждаше толкова добър...

Елзи се реши. Беше готова на всичко, само за да може да се успокои.

— Ще ви разкажа! Отивам в Константинопол при съпруга ми. Ротата му е свързана с Ориента и тази година се наложи да замине за там. Тръгна преди две седмици. Искаше да подготви всичко, преди да пристигна. Много се вълнувам, като си помисля за това. Виждате ли, никога не съм пътувала в тази част на света. В Англия сме от шест месеца.

— Американци сте, нали?

— Да.

— И навярно сте се оженили не много отдавна?

— Оженихме се преди година и половина.

— Бракът ви щастлив ли е?

— О, да! Едуард е направо ангел! — Тя се подвоуми. — Е, може би не съвсем. Той е малко, как да кажа, прекалено почтен. Навярно се дължи на предците му пуритани. Но той е душичка! — завърши набързо тя.

Известно време господин Паркър остана загледан замислено в лицето ѝ, после я подкани:

— Продължавайте!

— Това се случи около една седмица след като Едуард замина. Пиших някакво писмо в кабинета му и забелязах, че попивателната му беше съвсем малко използвана. Върху нея бяха отбелязали само няколко думи. В момента четях един криминален роман, в който главната улика беше попивателната. Просто на шега взех тази на Едуард и я сложих пред огледалото. Наистина беше само на шега, господин Пайн, съпругът ми е кротък като агънце и никога не бих допуснал, че може да направи такова нещо.

— Да, да, разбирам ви много добре.

— Оказа се много лесно да прочета написаното. Първо, ясно се беше отбелязала думата „съпруга“, след нея „Симплон експрес“ и по-надолу следното: „точно преди Венеция би бил най-подходящият момент“. — Тя замълча.

— Странно — учуди се господин Пайн. — Много странно. Почеркът на съпруга ви ли беше?

— О, да. Но колкото и да си напругам мозъка, не мога да си представя по какъв повод би могъл да напише тези думи.

— „Точно преди Венеция ще бъде най-подходящият момент“ — повтори господин Паркър Пайн. — Да, наистина е много странно.

Госпожа Джефриз се наведе напред през масата, вираше се в него с надежда, която го поласка.

— Какво да правя? — попита простичко тя.

— Боя се, че ще трябва да изчакаме до Венеция. — Господин Паркър Пайн взе папката от масата. — Тук е разписанието на нашия влак. Пристигаме във Венеция в два и двадесет и седем следобед.

Те се спогледаха.

— Оставете всичко на мен — каза Паркър Пайн.

Беше два часа и пет минути. „Симплон експрес“ имаше закъснение от единадесет минути. Преди около един час беше минал през Местре.

Господин Паркър Пайн седеше с госпожа Джефриз в нейното купе. До сега пътуването беше приятно и спокойно. Но вече приближаваше момента, когато ако нещо щеше да се случи то вероятно щеше да стане скоро. Господин Паркър Пайн и Елзи седяха един срещу друг. Сърцето ѝ биеше лудо, а в очите ѝ се четеше болезнена молба, търсейки в него сигурност.

— Запазете пълно спокойствие — каза той. — Вие сте в безопасност. Аз съм тук.

Внезапно в коридора се чу писък.

— О, вижте, вижте! Влакът гори!

С един скок Елзи и господин Паркър Пайн се озоваха в коридора. Разтревожена жена със славянски черти сочеше с пръст. От едно от първите купета излизаше облак дим. Господин Паркър Пайн и Елзи изтичаха по коридора. Към тях се присъединиха и други хора.

Въпросното купе беше изпълнено дим. Първите, които стигнаха до него се отдръпнаха назад, щавени от дима. Дотича кондукторът.

— Купето е празно! — съобщи високо той. — Не изпадайте в паника, *messieurs et dames*. Ще потушим пожара!

Заваляха развълнувани въпроси. Влакът летеше по моста, свързващ Венеция със сушата.

Господин Паркър Пайн внезапно се обърна, проправи си път през неголямата тълпа зад него и изтича бързо до купето на Елзи. Дамата със славянските черти бе влязла вътре и си поемаше дълбоко въздух на отворения прозорец.

— Извинете, *Madame*, но това не е вашето купе! — отбеляза Паркър Пайн.

— О, зная. Зная, разбира се! — отвърна дамата. — *Pardon!* От шока е, от вълнението! Ох, сърцето ми! — Тя се отпусна на седалката и посочи към отворения прозорец. Дишаше тежко.

Господин Паркър стоеше на входа. Гласът му прозвуча бащински и успокоително.

— Не се страхувайте — успокои я той. — Според мен пожарът не е опасен.

— Не е ли? О, какъв късмет! Вече ми е по-добре. — Тя леко се надигна. — Ще отида в моето купе.

— Не още. — Ръцете на господин Паркър Пайн внимателно я натиснаха обратно на седалката. — Моля ви да изчакате за момент, *Madame*.

— *Monsieur*, това е насилие!

— *Madame*, вие ще останете тук.

В гласа му звънна студена нотка. Жената продължи да се взира в него. Елзи се присъедини към тях.

— Изглежда някой е хвърлил димка — съобщи тя, останала без дъх от вълнение. — Някой си е направил шега. Кондукторът е бесен. Разпитва всички пътници... — Тя спря, защото видя, че в купето има още някой.

— Госпожо Джефриз, какво носите в малкото червено куфарче? — попита господин Паркър Пайн.

— Бижутата си.

— Ще бъдете ли така добра да проверите дали всичко си е на мястото?

От устата на дамата със славянските черти мигновено се изля порой от думи. Говореше на френски, за да даде по-точен израз на чувствата си.

Междувременно Елзи извади кутията за бижута.

— О! — възкликна тя. — Отключена е!

— *Et je porterai plainte a la Compagnie des Wagon-Lits*^[4] — завърши тирадата си дамата.

— Всичко е изчезнало! — изпищя Елзи. — Всичко! Моята диамантена гривна... колието, което ми даде татко... Смарагдовият пръстен и рубиненият... Няколко прекрасни брошки с диаманти... Слава Богу, че перлите са на мен! Господин Пайн, какво да правим?

— Вие доведете кондуктора — предложи господин Паркър Пайн, — а аз ще имам грижата тази дама да не напусне купето, преди да се върнете с него.

— *Scelerat! Monstre!*^[5] — запищя славянката и го засипа с порой от най-тежки обиди. Влакът приближаваше към Венеция.

Събитията от следващия половин час могат накратко да се разкажат така: господин Паркър Пайн разговаря с различни висши служители на няколко езика и претърпя поражение. Заподозряната дама се съгласи да бъде претърсена, но при обиска не се намериха никакви доказателства. Бижутата не бяха в нея.

По пътя между Венеция и Триест господин Паркър Пайн и Елзи обсъждаха случая.

— Всъщност, кога за последен път видяхте кутията за бижута.

— Тази сутрин. Свалих сапфирените обици, които носех вчера и извадих чифт перлени обици.

— Тогава всички бижута бяха ли в куфарчето?

— Е, разбира се, не съм ги проверявала. Възможно е да е лисвал някой пръстен, но само толкова.

Господин Паркър Пайн кимна.

— А докато кондукторът оправяше леглото ви тази сутрин?

— Взех куфарчето със себе си във вагон-ресторанта. Винаги го нося с мен. Не съм го оставяла без надзор, освен когато заради пожара побягнах преди малко.

— Следователно — каза господин Паркър Пайн, — обидената и уж невинна мадам Субайска, или както се нарича тя, *трябва* да е крадлата. Но какво, по дяволите, е направила с бижутата? Имала е на

разположение само минута и половина — време, колкото да отвори кутията с подправен ключ и да ги извади от нея. Добре, но после какво е предприела?

— Възможно ли е да ги е дала на друг човек?

— Едва ли. Аз се бях обърнал насам и си проправях път по коридора. Ако някой беше излязъл от купето, щях да го видя.

— Може би ги е хвърлила на някого през прозореца?

— Отлично предположение! Но така се случи, че в този момент бяхме над морето. Пътувахме по моста.

— Тогава сигурно ги е скрила някъде във вагона.

— Хайде да ги потърсим.

Елзи се впусна в диренето с енергичност, типична за американците. Господин Паркър Пайн участваше малко разсеяно. На укора ѝ, че не търси упорито, той ѝ поднесе подходящо извинение:

— Сетих се, че от Триест трябва да изпратя една важна телеграма — обясни той. Елзи посрещна хладно обяснението. Мнението ѝ за господин Паркър Пайн рязко се бе променило. — Боя се, че нещо ми се сърдите, госпожо Джефриз — рече учтиво той.

— Е, вие не успяхте да се справите съвсем успешно със задачата си — отвърна тя.

— Но драга моя, трябва да имате предвид, че не съм детектив. Кражбите и измамите изобщо не са в моята област. Специалист съм по човешката душа.

— Когато се качих в този влак се чувствах нещастна — занарежда Елзи, — но сега съм много по-нещастна. Мога да изплача очите си. Моята любима прекрасна гривна и смарагдовият пръстен, който Едуард ми подари за годижа...

— Но сигурно са застраховани срещу кражба? — вметна господин Паркър Пайн.

— Застраховани ли? Ами не знам... Предполагам, че са. Въпросът е, че тези бижута означават много за мен, господин Пайн!

Влакът забави ход. Господин Паркър Пайн подаде глава от прозореца.

— Стигнахме Триест — обяви той. — Трябва да изпратя телеграмата.

— Едуард! — Лицето на Елзи светна при вида на съпруга ѝ, който бързаше да я посрещне на перона в Истанбул. За миг дори мисълта за загубените бижута изчезна от съзнанието ѝ. Вече бе забравила странните думи, които бе прочела върху попивателната. От съзнанието ѝ изчезна всичко друго, освен, че не е виждала съпруга си от две седмици и макар че беше скромен и праволинеен, той беше изключително привлекателна личност.

На излизане от гарата Елзи усети едно приятелско потупване по рамото. Обърна се и видя господин Паркър Пайн. Откритото му лице излъчваше доброжелателност.

— Госпожо Джефриз — започна той, — бихте ли ме посетили в хотел „Токатлиан“ след половин час? Предполагам, че имам добри новини за вас.

Елзи погледна неуверено към Едуард. След това представи двамата мъже един на друг.

— Запознайте се с ъ-ъ-ъ... съпруга ми. Господин Паркър Пайн.

— Съпругата ви навярно ви е телеграфирала, че бижутата ѝ бяха откраднати — каза господин Паркър Пайн. — Правя всичко, което е по силите ми, за да си ги върне обратно. Надявам се, че ще имам добри новини за нея след половин час.

Елзи погледна въпросително към Едуард. Той веднага отвърна:

— Хайде да тръгваме, скъпа. Хотел „Токатлиан“ ли казахте, господин Пайн. Добре, ще се погрижа тя да дойде там.

Половин час по-късно Елзи влезе в апартамента на господин Паркър Пайн в хотела. Той стана, за да я посрещне.

— Разочарована сте от мен, госпожо Джефриз — рече той. — Моля, не го отричайте! Е, не претендирам, че съм магьосник, но правя онова, което мога. Вижте това тук.

Той ѝ подаде през масата малка кутия от дебел картон. Елзи я отвори. Пръстените, брошките, гривните и огърлиците — и всичко беше там!

— Господин Пайн, това е невероятно! Това е... прекрасно!

Господин Паркър Пайн се усмихна скромно.

— Радвам се, че не се провалих, драга млада госпожо.

— О, господин Пайн, карате ме да се чувствам неловко. След Триест се държах ужасно с вас. А сега... Но как ги намерихте? Кога и къде?

Господин Паркър Пайн поклати глава замислено.

— Дълга история — каза той. — Може би един ден ще я научите. Всъщност, възможно е да я чуete твърде скоро.

— Защо не мога да я науча сега?

— Има известни причини — отвърна господин Паркър Пайн. И Елзи трябваше да си тръгне, без да бъде задоволено любопитството ѝ.

Щом си отиде, господин Паркър Пайн взе шапката и бастуна си и излезе на разходка по улиците на Пера. Вървеше и се усмихваше на себе си, докато най-после стигна до едно малко кафене, с изглед към Златния рог. На отсрещната страна тънките минарета на джамиите на Истанбул се извисяваха на фона на следобедното небе. Беше много красиво. Господин Паркър Пайн седна и поръча две кафета. Бяха гъсти и сладки. Той току-що бе отпил от своето, когато на стола срещу него седна един мъж. Беше Едуард Джефриз.

— Поръчал съм ви кафе — каза господин Паркър Пайн, като посочи към чашката.

Едуард бутна настрана кафето. Наведе се напред през масата.

— Как разбрахте? — попита той.

Господин Паркър Пайн замечтано отпи от кафето си.

— Нашата съпругата навярно ви е казала какво е открила върху попивателната. Не е ли? О, ще ви каже! За момента просто е изчезнало от съзнанието ѝ.

Разказа му набързо за разкритието на Елзи.

— Това се връзваше великолепно със странния инцидент, който се случи точно преди Венеция. По една или друга причина, вие бяхте организирали кражбата на бижутата на вашата съпруга. Но защо беше необходима фразата „точно преди Венеция ще бъде най-подходящият момент“? Имаш нещо нелогично. Защо не оставихте вашата... агентка избере сама времето и мястото? Но изведнъж разбрах. *Бижутата на вашата съпруга са били откраднати преди вие да тръгнете от Лондон и са били заменени с дубликати.* Но тази мярка не ви е задоволила. Вие сте възвишен, съвестен млад човек. Страхували сте се да не бъде заподозрян някой прислужник или друг невинен човек. Необходим ви е бил крадец, който да се появи в определен момент и да действа така, че да не паднат никакви подозрения върху вашите познати и домашната прислуга. Снабдили сте вашата довереница с ключ от кутията със скъпоценностите и с димка. В избрания момент

вдига тревога, влетява в купето на съпругата ви, отключва кутията и хвърля дубликатите в морето. Може да я заподозрат и да я претърсят, но няма да намерят никакви доказателства, тъй като бижутата не са в нея. Така става ясно защо си избрали точно това място. Ако бижутата бъдат хвърлени просто край линията, възможно е някой да ги намери. Ето затова най-подходящ е бил моментът, когато влакът преминава на морето. Междувременно уреждате да продадете бижутата тук. Трябвало е само да изчакате кражбата, за да изпълните плана си. Моята телеграма обаче пристига навреме. Вие се подчинихте на нарежданията ми и депозирахте кутията с бижутата в хотел „Токатлиан“ в очакване на моето пристигане, защото знаехте, че в противен случай ще изпълня заплахата си да предам случая в ръцете на полицията. Подчинихте се също и на желанието ми да се срещнем тук.

Едуард Джефриз гледаше умолително господин Паркър Пайн. Беше приятен млад мъж, висок, рус, със заоблена брадичка и впечатляващи очи.

— Как бих могъл да ви накарам да ме разберете! — възкликна отчаяно той. — За вас навярно съм най-обикновен крадец.

— В никакъв случай — увери го господин Паркър Пайн. — Тъкмо обратното, бих казал, че сте болезнено честен. Свикнал съм да класифицирам хората в отделни категории. Вие, драги господине, напълно естествено спадате към категорията на жертвите. А сега, ми разкажете цялата история.

— Мога да я кажа с една дума: изнудване.

— И така?

— Вие видяхте жена ми. Разбрали сте какво чисто и невинно създание е, без каквито и да било познания за злото.

— Да, да.

— Съпругата ми има прекрасни и чисти идеали. Ако разбере, че... съм направил нещо такова, ще ме напусне.

— Не съм сигурен. Но това е друг въпрос. Какво ви се е случило, млади приятелю? Предполагам, става въпрос за някаква история с жена?

Едуард Джефриз кимна.

— След като се оженихте или преди това?

— Преди. О, преди...

— И какво е станало?

— Нищо, абсолютно нищо. Точно това е най-неприятното в случая. Бях в един хотел в Уест Индийз. Там беше и една привлекателна жена, госпожа Роситър. Съпругът ѝ бе жесток човек. Изпадаше в страшни пристъпи на ярост. Една нощ я заплаши с пистолет. Тя избяга от него в моята стая. Беше полудяла от ужас. Тя... тя ме помоли да остане до сутринта. Аз... какво можех да направя?

Господин Паркър Пайн се взираше в младия мъж, а той го гледаше в очите открито и прямо. Господин Паркър Пайн въздъхна.

— С други думи, вас са ви направили на глупак, господин Джефриз.

— Така е...

— Да, да. Много стар номер. Но често успява при млади донкихотовци. Предполагам, че когато е наближила сватбата ви, те са пуснали в ход интригата си?

— Да. Получих писмо. Ако не изпратех определена сума пари, всичко щеше да бъде разкрито пред бъдещия ми тъст. Как съм... накарал онази млада жена да се отчужди от съпруга си... Как са я видели в моята стая. Съпругът щял да започне бракоразводно дело. Господин Пайн, изпаднах в трудно положение. — Той потърка челото си и направи отчаян жест.

— Да, да, известно ми е. И така, вие платихте. Но от време на време те отново се обаждат.

— Да. Това беше последната капка, която преля чашата. Нашият бизнес пострада от кризата. Аз просто нямам много пари в брой, с които да разполагам. Тогава измислих този план. — Той взе чашката с истиналото кафе, погледна го разсеяно го изпи. — Какво да правя сега? — попита той отчаяно. — Какво да направя, господин Паркър?

— Оставете нещата в мои ръце — каза твърдо Паркър Пайн. — Аз ще се занимавам с вашите мъчители. Що се отнася до съпругата ви, още сега ще се върнете при нея и ще ѝ кажете цялата истина... или поне част от нея. Единственото, което можете да ѝ спестите от истината са действителните факти от Уест Индийз. Трябва да прикриете от нея това, че са ви направили на глупак, както вече казах.

— Но...

— Драги господин Джефриз, вие не разбирате жените. Ако една жена трябва да избира между един наивник и един донжуан, тя винаги

ще предпочете донжуана. Вашата съпруга е чаровно, невинно и възвишено момиче и единственият начин да понесе някои сътресения в живота си с вас е като повярва, че е променила един женкар. Знам какво говоря. Засега съпругата ви е влюбена във вас, но забелязвам признаци, че няма да е задълго, ако продължавате да се представяте пред нея като символ на добродетелност и честност, което е почти синоним на тъпота. Вървете при нея, моето момче — каза мило господи Паркър Пайн. — Изповядайте й всичко... всичко, което можете да измислите. След това обяснете, че в момента, в който сте я срещнали, сте се отказали от онзи начин на живот. Така сте потулили миналото си, че тя да не го разбере, ще ви прости с голямо въодушевление.

— Но всъщност няма нищо за прощаване...

— Какво е истината? — попита господин Паркър Пайн. — В моята практика именно тя е онова камъче, което преобръща каруцата! Основна аксиома на съпружеския живот е, че мъж трябва да лъже жената! Това й харесва! Вървете и поемете опрощението й, моето момче! И живеете щастливи оттук нататък! Смея да твърдя, че вашата съпруга в бъдеще ще ви държи под око винаги, когато наблизко се появи някоя хубава жена. На никой мъже това би било неприятно, но не и на вас, според мен.

— Не ми трябва друга жена, освен Елзи! — каза простичко господин Джефриз.

— Прекрасно, моето момче — зарадва се господин Паркър Пайн. — Но на ваше място не бих позволил тя да го разбере. На никоя жена не й е приятно да знае, че няма за какво да се бори.

Едуард Джефриз стана от стола.

— Вие наистина ли предполагате, че... — попита той.

— Аз не предполагам. Аз зная — натърти господин Паркър Пайн.

[1] Оттук (фр.) — Б. ред. ↑

[2] Ето тук, мадам (фр.) — Б. ред. ↑

[3] Първа смяна за хранене във вагон-ресторанта (фр.) — Б. ред.

↑

[4] Ще подам оплакване до компанията „Вагон-ли“ (фр.) — Б. ред. ↑

[5] Мерзавец! Чудовище! (фр.) — Б. ред. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.